NORAKSTS
Lieta Nr.A42760509
143/AA43-0458-12/7

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2012.gada 10.aprīlī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja V.Zommere,
tiesneses S.Gintere un M.Osmane,

piedaloties pie administratīvās atbildības sauktajai personai *B.M.* un viņa pilnvarotajam pārstāvim *R.G.*, Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes pilnvarotajai pārstāvei *S.L.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu par *B.M.* (personas kods */personas kods/*) saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{5}panta pirmās daļas, sakarā ar *B.M.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 14.decembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2008.gada 10.novembrī Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektors *P.K. B.M.* (turpmāk – pieteicējs) sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PA545594 (turpmāk arī - Protokols) par to, ka 2008.gada 10.novembrī plkst.21:46 pieteicējs vadīja automašīnu Mercedes Benz ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* (turpmāk arī - Transportlīdzeklis), pa Krasta ielu no Puškina ielas puses 11.novembra krastmalas virzienā un laikā, kad dega sarkanais aizliedzošais luksofora signāls, neapturēja Transportlīdzekli vietā, kur tas jādara, turpināja kustību, iebrauca un šķērsoja krustojumu ar Turgeņeva ielu pie aizliedzošā (sarkanā) signāla taisnā virzienā. Par šādu administratīvo pārkāpumu atbildība paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī - LAPK) 149.^{5}panta pirmajā daļā.

2009.gada 15.janvārī Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes Administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja Administratīvās nodaļas priekšnieka vietnieks pieņēma lēmumu Nr.050/PA545594 (turpmāk arī – sākotnējais lēmums), ar kuru nolēma pieteicējam uzlikt naudas sodu Ls 40 apmērā.

Nepiekrītot sākotnējam lēmumam, pieteicējs to apstrīdēja augstākai amatpersonai. Ar 2009.gada 20.marta Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieces lēmumu Nr.953 (turpmāk arī - Lēmums) sākotnējais lēmums atstāts negrozīts.

[2] Pieteicējs Lēmumu pārsūdzējis Administratīvajā rajona tiesā, pamatojot ar tālāk minētajiem argumentiem.

[2.1] Minētajā datumā vadījis reisa autobusu un braucis ar atļauto ātrumu pa Krasta ielu vidējā joslā no Puškina ielas puses 11.novembra krastmalas virzienā. Apmēram 5 metrus pirms krustojuma iedegās dzeltenais luksofora signāls. Tā kā pieteicējam būtu strauji jābremzē, lai apturētu Transportlīdzekli, turpināja šķērsot krustojumu.

Pieteicējs norāda, ka izbraucot no krustojuma, atpakaļskata spogulī redzēja, ka vēl joprojām deg dzeltenais gaismas signāls.

[2.2] Pieteicējs norāda, pamatojoties uz 2004.gada 29.jūnija Ministru kabineta noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk arī – CSN) 65.punktu, ka nav pārkāpis CSN 56.4.punktā noteikto, jo šķērsoja krustojumu, degot dzeltenajam signālam.

[3] Valsts policijas Rīgas reģiona pārvalde (turpmāk – atbildētājs) tiesai sniegtajos rakstveida paskaidrojumos norāda turpmāk minēto.

[3.1] No Ceļu policijas bataljona jaunāko inspektoru *P.K.* un *A.B.* dienesta ziņojumiem izriet, ka 2008.gada 10.novembrī ap plkst. 21:46 tika pamanīts Transportlīdzeklis, kurš brauca pa Krasta ielu no Puškina ielas puses 11.novembra krastmalas virzienā un laikā, kad dega sarkanais aizliedzošais luksofora signāls, vadītājs neapturēja Transportlīdzekli vietā, kur tas jādara, turpināja kustību, iebrauca un šķērsoja krustojumu ar Turgeņeva ielu pie aizliedzošā sarkanā signāla taisnā virzienā. Vadītājam bija reāla iespēja apturēt Transportlīdzekli pirms luksofora, jo laikā, kad luksoforā iedegās dzeltenais signāls, minētais Transportlīdzeklis atradās pietiekošā attālumā no tā, lai apturētu Transportlīdzekli.

[3.2] Atbildētājs norāda, ka policijas darbinieki atradās uz Turgeņeva ielas pie krustojuma un labi redzēja pārkāpumu. Kad pieteicējam tika izskaidrota pārkāpuma būtība, pieteicējs tam nepiekrita un uzrakstīja paskaidrojumu.

[3.3] Atbildētājs norāda, ka nav pamata apšaubīt augstāk minēto policijas darbinieku sniegto lietas apstākļu izklāstu un nav iespējams saskatīt saprātīgu pamatojumu un izskaidrojumu tam, kāpēc, lai policijas darbinieki apturētu tieši pieteicēja vadīto Transportlīdzekli, ja viņš nepārkāpa CSN prasības, un tādējādi sniegtu nepatiesas ziņas par lietas faktiskajiem apstākļiem.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 14.decembra spriedumu noraidīts pieteicēja pieteikums un Lēmums atstāts negrozīts.

Spriedums pamatots ar šādiem motīviem.

[4.1] Tiesa konstatēja, ka lietā nav strīda par to, ka 2008.gada 10.novembrī plkst.21:46 pieteicējs vadīja Transportlīdzekli pa Krasta ielu no Puškina ielas puses 11.novembra krastmalas virzienā un šķērsoja krustojumu ar Turgeņeva ielu taisnā virzienā.

Lietā ir strīds par to, vai pieteicējs krustojumu šķērsoja brīdī, kad luksoforā dega sarkanais, kustību aizliedzošais, signāls.

[4.2] Tiesa atsaucoties uz LAPK 243.pantu, noskaidroja, ka konkrētajā gadījumā lietā ir šādi pierādījumi.

[4.2.1] 2008.gada 10.novembrī Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektora *P.K.* sastādītais Protokols.

[4.2.2] Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākā inspektora *P.K.* 2008.gada 10.novembra dienesta ziņojums.

[4.2.3] Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākā inspektora *A.B.* 2009.gada 18.marta dienesta ziņojums.

[4.2.4] Liecinieka *P.K.* liecība tiesas sēdē. Liecinieks liecināja, ka konkrēto gadījumu neatceras. Paskaidroja, ka kontrolējot satiksmi Krasta un Turgeņeva ielas krustojumā, policijas transportlīdzeklis parasti atrodas uz Turgeņeva ielas uz trotuāra. Neatceras iemeslu, kāpēc netika veikta pārkāpuma fiksācija videoierakstā un norāda, ka tam varētu būt daudz dažādu tehnisku iemeslu.

[4.2.5] Liecinieka *A.B.* liecība tiesas sēdē. Liecinieks liecināja, ka konkrēto gadījumu neatceras. Paskaidroja, ka kontrolējot satiksmi Krasta un Turgeņeva ielas krustojumā, policijas transportlīdzeklis atrodas uz Turgeņeva ielas uz trotuāra, lai labāk varētu kontrolēt krustojumu. Neatceras, vai tika veikta pārkāpuma fiksācija videoierakstā. Pieļauj iespēju, ka ar videokameru tika filmēta cita krustojuma daļa. Paskaidro, ka, ja lietā nav videoieraksta, tātad pārkāpums tika fiksēts vizuāli un video ieraksts netika veikts.

[4.2.6] SIA „LATKONS" luksoforu izvietojuma shēma Krasta un Turgeņeva ielu krustojumā.

[4.2.7] Liecinieka *P.K.* 2010.gada 25.novembrī sastādītā notikuma vietas shēma, kurā norādīta policijas ekipāžas atrašanās vieta pārkāpuma fiksēšanas brīdī.

[4.3] Novērtējot pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kā arī vadoties pēc tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem un taisnības principiem, tiesa atzina, ka ar tiem ir pierādīts fakts, ka pieteicējs ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, atbildība, par kuru paredzēta LAPK 149.^{5}panta pirmajā daļā.

Tiesa lielāku ticamību piešķīra Protokolā un policijas darbinieku dienesta ziņojumos sniegtajai informācijai.

Tiesa secināja, ka lietā nav pierādīti tādi apstākļi, kas dotu pamatu apšaubīt policijas darbinieka objektivitāti vai arī ieinteresētību sastādīt Protokolu tieši pieteicējam.

Konkrētajā gadījumā pieteicēja pieteikumā, mutvārdu paskaidrojumā un dienesta ziņojumos, kā arī liecinieku *P.K.*, *R.F.* un *A.B.* sniegtie faktisko apstākļu izklāsti ir vienādi, izņemot policijas darbinieku norādīto, ka Transportlīdzeklis iebrauca un šķērsoja Krasta un Turgeņeva ielu krustojumu pie aizliedzošā (sarkanā) signāla, bet pieteicējs norāda, ka iebraucis krustojumā pie degoša dzeltenā signāla, kā arī pabeidzis krustojuma šķērsošanu pie degoša dzeltenā signāla.

[4.4] Tiesa, secināja, ka policijas darbiniekam nebija problēmu saskatīt un fiksēt pārkāpuma izdarīšanu. Tiesa nekonstatēja apstākļus, kas norādītu, ka policijas darbinieks, atrodoties ne vairāk kā 10 metrus no pārkāpuma izdarīšanas vietas, varētu kļūdaini noteikt luksoforā esošo signālu brīdī, kad Transportlīdzeklis šķērso krustojumu.

[4.5] Tiesas ieskatā nav nozīmes apstāklim, ka pieteicējs tika apturēts vairākus simtus metrus aiz krustojuma, kā arī sākotnēji pieteicējam tika atļauts iebraukt autoostā un vēlāk sastādīts Protokols.

Tiesa konstatēja, ka pārkāpums tika fiksēts policijas darbiniekiem atrodoties policijas transportlīdzeklī. Tāpat liecinieki paskaidroja, ka tāda ir ierastā prakse, ka pasažierus pārvadājošiem transportlīdzekļiem parasti tiek atļauts iebraukt autoostā, lai netraucētu pasažierus.

[4.6] Pieteicējs norāda, ka viņam netika uzrādīts pārkāpuma izdarīšanas videoieraksts. Minētais pieteicēja uzskatā apliecina, ka pieteicējs neizdarīja administratīvo pārkāpumu.

Tiesa konstatēja, ka pieteicēja izdarītā pārkāpuma fiksēšana netika veikta izmantojot videokameru. Minēto apstiprina liecinieku sniegtā informācija tiesas sēdē. Liecinieki paskaidroja, ka lietā nav videoieraksts un Protokolā nav fiksēts filmēšanas fakts, tātad pārkāpuma fiksācija notikusi vizuāli un pārkāpums netika nofilmēts.

Saskaņā ar LAPK 243.pantā noteiktajiem pierādīšanas līdzekļiem secināms, ka videoieraksts var būt kā viens no pierādīšanas līdzekļiem. Secināms, ka faktus, uz kuru pamata amatpersonas likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā var konstatēt arī ar citiem pierādīšanas līdzekļiem, piemēram, protokolu, liecinieku liecībām utt.

Ņemot vērā, ka lietā ir pietiekami citi pierādīšanas līdzekļi, kas pierāda pieteicēja vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšana, secināms, ka lietā nav būtiskas nozīmes videoieraksta neesamībai.

[4.7] Tiesa kritiski vērtēja pieteicēja paskaidroto, ka apjukumā nav varējis iegūt iespējamo liecinieku identificējošos datus.

Kā izriet, no lietas materiāliem, tad Transportlīdzeklis tika apturēts pirms iebraukšanas autoostā. Pieteicējam pirms tam tika izskaidrots apturēšanas iemesls un pārkāpuma būtība, kā arī atļauts iebraukt autoostā,

kur tika „izsēdināti" pasažieri. Tātad pieteicējs bija informēts par izdarīto pārkāpumu, kā arī pieteicējam bija laiks un iespēja iegūt kāda Transportlīdzekļa pasažiera datus, lai būtu iespējams minēto personu norādīt, kā iespējamo liecinieku. Minētais papildus norāda, ka pieteicējs izdarīja administratīvo pārkāpumu, kura izdarīšanu, iespējams, varētu apstiprināt Transportlīdzeklī esošo pasažieru liecības.

[4.8] Tiesa atzina, ka naudas sods Ls 40 apmērā uzlikts tiesību normas ietvaros un ir samērīgs ar izdarīto pārkāpumu.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 14.decembra spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību, kas pamatota ar turpmāk minētiem apsvērumiem.

[5.1] Tiesa spriedumā norādījusi, ka lielāku ticamību piešķir Protokolā un policijas darbinieku dienesta ziņojumos sniegtajai informācijai, tādējādi pārkāpjot vienlīdzības principu un pieteicējs tiek diskriminēts pēc nodarbošanās veida.

[5.2] Tiesa, nopratinot policijas darbiniekus kā lieciniekus, ir pieļāvusi rupju kļūdu, jo šajā lietā policijas darbinieki ir kā iestāde, kas izriet no Administratīvā procesa likuma 1.panta pirmās daļas. Ar šādu rīcību tiesa ir pasliktinājusi pieteicēja stāvokli, jo radījusi vēl vienu pierādījumu – liecinieku liecības, kas ir viens un tas pats informācijas avots – amatpersona, kura īsteno varas pilnvaras valsts pārvaldes jomā.

[5.3] Lietā nav nekādu citu pierādījumu par pieteicēja vainu, izņemot Protokolu un dienesta ziņojumus, kas ir apšaubāmi, jo policijas darbiniekiem ir pienākums fiksēt pārkāpumus ar tehnisko ierīču palīdzību (video, foto), ar kurām konkrētajā gadījumā bija aprīkota dienesta automašīna.

Ņemot vērā iepriekšminēto, secināms, ka pirmās instances tiesas spriedums neatbilst Administratīvā procesa likuma 247.panta pirmajai un otrajai daļai, jo ir pārkāptas materiālās tiesību normas un nav objektīvi vērtēti pierādījumi, līdz ar to spriedumu nevar uzskatīt par tiesisku un pamatotu.

[6] Atbildētāja paskaidrojumā par pieteicēja apelācijas sūdzību norādīts, ka apelācijas sūdzība netiek atzīta pilnā apjomā, jo pirmās instances tiesas spriedums ir pieņemts likumīgi un pamatoti. Spriedumā ir izvērtēti visi lietā esošie lietas materiāli, tai skaitā pieteicēja paskaidrojumi lietā un pieņemts likumīgs spriedums.

Attiecībā uz pieteicēja apelācijas sūdzībā minēto pārkāpuma video pierādījumiem no policijas darbinieku puses, atbildētājs norāda, ka LAPK 243.panta izpratnē, videoieraksts vai fotoattēli ir tikai viens no pierādīšanas līdzekļiem, bet nav galvenais pierādīšanas līdzeklis, jo lietā kopsakarā ir vērtējami arī citi esošie pierādījumi.

[7] Tiesas sēdē pieteicēja pārstāvis uzturēja apelācijas sūdzību, lūdza atcelt Lēmumu. Atbildētāja pārstāve apelācijas sūdzību neatzina.

Motīvu daļa

[8] Noklausījusies lietas dalībnieku paskaidrojumus, pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi lietā esošos pierādījumus, apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja apelācijas sūdzība ir pamatota un pieteikums ir apmierināms, un Lēmums atceļams no tā pieņemšanas dienas.

[9] Pieteicējs saukts pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.^{5}panta pirmās daļas, kura paredz atbildību par braukšanu, ja luksoforā deg aizliedzošais signāls.

Protokolā norādīts, ka 2008.gada 10.novembrī plkst.21:46 pieteicējs vadīja Transportlīdzekli pa Krasta ielu no Puškina ielas puses 11.novembra krastmalas virzienā un laikā, kad dega sarkanais aizliedzošais luksofora signāls, neapturēja Transportlīdzekli vietā, kur tas jādara, turpināja kustību, iebrauca un šķērsoja krustojumu ar Turgeņeva ielu taisnā virzienā.

Protokolā norādīts, ka pieteicējs ir pārkāpis CSN 56.4.punkta prasības, par ko atbildība paredzēta LAPK 149.^{5}panta pirmajā daļā.

Saskaņā ar CSN 56.4.punktu sarkans signāls (arī mirgojošs) vai divi pārmaiņus mirgojoši sarkani signāli aizliedz kustību.

[10] Saskaņā ar LAPK 9.panta pirmo daļu par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

No minētās normas izriet, ka administratīvā pārkāpuma lietās ir jākonstatē administratīvā pārkāpuma sastāvs. LAPK 9.panta norādītās pārkāpuma sastāva pamatpazīmes ir obligātas. Ja trūkst kaut vai viena no pārkāpuma pazīmēm, nav pamata personas saukšanai pie administratīvās atbildības, jo tādā gadījumā tās darbībā vai bezdarbībā nav konkrēta pārkāpuma sastāva.

Izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai lietā ir iegūti pierādījumi, kas apstiprina Protokolā minētos faktus un dod pamatu secināt, ka pieteicējs izdarījis LAPK 149.^{5}panta pirmajā daļā paredzēto pārkāpumu.

Kā izriet no pieteicēja pieteikumā un apelācijas instances tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem, pieteicējs uzskata, ka lietā nav pierādīts, ka viņš Protokolā minētajā laikā un vietā ir šķērsojis krustojumu, kad luksoforā dega sarkanais signāls. Pieteicējs norāda, ka apmēram 5 metrus pirms krustojuma iedegās dzeltenais luksofora signāls, tā kā pieteicējam bija iespējams apturēt Transportlīdzekli tikai strauji bremzējot, turpinājis šķērsot krustojumu pa dzelteno luksofora signālu.

Tādējādi lietā pastāv strīds par pierādījumu pietiekamību pieteicēja saukšanai pie administratīvās atbildības.

[11] No Ceļu policijas bataljona jaunākā inspektora *P.K.* dienesta ziņojuma (rakstīts pārkāpuma fiksēšanas dienā) izriet, ka 2008.gada 10.novembrī ap plkst. 21:46 tika pamanīts Transportlīdzeklis, kurš brauca pa Krasta ielu no Puškina ielas puses 11.novembra krastmalas virzienā un laikā, kad dega sarkanais aizliedzošais luksofora signāls, vadītājs neapturēja transportlīdzekli vietā, kur tas jādara, turpināja kustību, iebrauca un šķērsoja krustojumu ar Turgeņeva ielu pie aizliedzošā sarkanā signāla taisnā virzienā. Autobusa vadītājs nepiekrita pārkāpumam.

Savukārt Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektors *A.B.* savu dienesta ziņojumu rakstījis tikai 2009.gada 18.martā. Ziņojuma saturs ir identisks *P.K.* dienesta ziņojumam, papildus *A.B.* pierakstījis, ka domā, ka vadītājam bija reāla iespēja apturēt autobusu vietā, kur tas jādara.

Savukārt pieteicējs savā paskaidrojumā, kas pievienots Protokolam, kā arī pieteikumā tiesai un apelācijas sūdzībā, norāda, ka braucis ar atļauto ātrumu, apmēram 5 metri pirms krustojuma iedegusies dzeltenā gaisma. Strauji bremzēt ar pasažieriem nedrīkst, krustojumu atbrīvojis pie dzeltenās gaismas, jo kā vienmēr apskatījies atpakaļskata spogulī.

Līdz ar to tiesas rīcībā ir divi savstarpēji pretrunīgi pierādījumi – pie administratīvā atbildības saucamās personas paskaidrojumi un Protokols un tā sastādītāja dienesta ziņojums. Citu pierādījumu lietā nav un konkrētajā situācijā tādus iegūt vairs nav iespējams.

[12] Pieteicējs atsaucas uz CSN 65.punktu, atbilstoši kuram, ja, iedegoties dzeltenajam signālam, transportlīdzekļa vadītājs transportlīdzekli šo noteikumu 64.punktā noteiktajās vietās var apturēt, tikai strauji bremzējot, šī transportlīdzekļa vadītājs drīkst ceļu turpināt, neapturot transportlīdzekli.

Ja nav stoplīnijas vai 541.ceļa zīmes, transportlīdzeklis jāaptur pirms krustojumiem un citos ceļa posmos – pirms gājēju pārejas, bet vietās, kur tās nav, – pirms luksofora.

No minētā ir secināms, ka vietās, kur ir iezīmēta stoplīnija, transportlīdzekļa vadītājam attiecībā uz krustojuma šķērsošanu ir saistoša stoplīnija. Ja vadītājs ir pārbraucis stoplīniju, viņam ir pienākums pabeigt krustojuma šķērsošanas manevru, neatkarīgi no tā, ka manevra laikā iedegas aizliedzošais signāls.

Līdz ar to, lai konstatētu LAPK 149.^{5}panta pirmajā daļā paredzētā pārkāpuma sastāvu, ir jākonstatē, ka Transportlīdzeklis šķērsoja stoplīniju, luksoforā degot aizliedzošajam signālam, vai luksoforā bija iededzies dzeltenais signāls un Transportlīdzekli bija iespējams apturēt pie stoplīnijas, strauji nebremzējot.

Apgabaltiesa konstatē, ka Lēmumā attiecībā uz piemērojamām tiesību normām ir minēts CSN 56.4.punkts, bet nav vērtēta noteikumu 65.punkta piemērošana.

Tikai policijas darbinieka dienesta ziņojumā, kas rakstīts jau izskatot pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumu, inspektors *A.B.* pierakstījis, ka viņš *domā*, ka vadītājam bija reāla iespēja apturēt autobusu vietā, kur tas jādara.

Apgabaltiesas ieskatā konkrētajā gadījumā jāņem vērā, ka Transportlīdzeklis bija pasažieru autobuss, kuram bremzēšanas ceļš ir garāks nekā vieglajai automašīnai. Papildus pieteicējs norādījis, ka daudzi pasažieri bija piecēlušies kājās un sagatavojušies izkāpšanai, jo tuvojās autoosta. Ņemot vērā cilvēku atšķirīgo uztveri, personas dažādi vērtē iespēju apturēt autobusu, strauji nebremzējot, personu uztvere ir subjektīva. Turklāt situāciju uz ceļa vislabāk var novērtēt tieši pats transportlīdzekļa vadītājs. Apgabaltiesa apšauba, vai pēc vairākiem mēnešiem (kad inspektors *A.B.* rakstījis savu dienesta ziņojumu), viņam bija iespējas izvērtēt Transportlīdzekļa apturēšanas iespējamību bez straujas bremzēšanas.

Ņemot vērā pierādījumu trūkumu, apgabaltiesai nav iespējams izvērtēt, vai pieteicējam bija iespējams apturēt autobusu, strauji nebremzējot. Līdz ar to, apgabaltiesas ieskatā, iestāde nav pierādījusi faktu, ka Transportlīdzekli bija iespējams apturēt pie stoplīnijas, strauji nebremzējot.

[13] Ņemot vērā iepriekš norādīto, apgabaltiesa, izvērtējot konkrētajā lietā esošos pierādījumus, konstatē, ka nav iespējams gūt pārliecību par pieteicēja vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

Administratīvā pārkāpuma lieta, ievērojot pārkāpuma raksturu un sankcijas atbilstību kriminālsfērai, ir pielīdzināma krimināllietai *(sk. Satversmes tiesas 2002.gada 20.jūnija spriedumu lietā „Par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 279.panta otrās daļas un 280.panta pirmās daļas 4.punkta daļā, kas nosaka, ka tiesas spriedums lietā par amatpersonas lēmumu par administratīvā soda uzlikšanu ir galīgs, un Latvijas Civilprocesa kodeksa 239.panta ceturtās daļas atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 89., 91. un 92. pantam, kā arī 1950.gada 4.novembra Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.pantam")*. Līdz ar to, izlemjot jautājumu par pieteicēja vainu, jāievēro nevainīguma prezumpcija - nevienu nevar atzīt par vainīgu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un sodīt, kamēr viņa vaina nav pierādīta likumā noteiktajā kārtībā, kā arī visas šaubas par vainu, kuras nav iespējams novērst, jāvērtē par labu indivīdam (pārkāpējam).

[14] Administratīvā apgabaltiesa uzskata, ka konkrētajā lietā ar pierādījumu pārbaudi un izvērtēšanu nav iespējams novērst šaubas par to, vai pieteicējs ir izdarījis viņam inkriminēto administratīvo pārkāpumu. Tiesas ieskatā policijas darbinieka paskaidrojumi par krustojuma šķērsošanu, degot

sarkanajam luksofora signālam, šajā gadījumā nav pietiekams pierādījums pieteicēja vainas konstatēšanai.

Ņemot vērā pierādījumu trūkumu un to, ka tieši iestādes pienākums ir pierādīt personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka lietā nav pierādīta pieteicēja vainojama darbība LAPK 149.^{5}panta pirmajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā. Šaubas šajā gadījumā ir interpretējamas par labu pieteicējam un Lēmums par pieteicēja saukšanu pie administratīvās atbildības atzīstams par nepamatotu un prettiesisku.

Atbilstoši LAPK 239.panta 1.punktam lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā nevar iesākt, bet iesāktā lietvedība jāizbeidz, ja nav bijis notikuma vai tajā nav administratīvā pārkāpuma sastāva. Tādējādi apgabaltiesa secina, ka lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā pret pieteicēju ir izbeidzama administratīvā pārkāpuma sastāva trūkuma dēļ.

[15] Apgabaltiesa uzskata, ka pirmās instances tiesa nav pareizi novērtējusi pierādījumus lietā, tāpēc tās spriedums nav pamatots.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 239.panta 1.punktu, 286.^{11}panta otrās daļas 3.punktu un 286.^{14}pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

Apmierināt *B.M.* apelācijas sūdzību.

Atcelt 2009.gada 20.marta Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes lēmumu Nr.953 par *B.M.* (personas kods */personas kods/*) saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{5}panta pirmās daļas un administratīvo lietvedību izbeigt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja *(paraksts)* V.Zommere

Tiesneses *(paraksts)* S.Gintere

(paraksts) M.Osmane

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās apgabaltiesas tiesnese V.Zommere
Rīgā, 2012.gada 10.aprīlī